

V središču poslikave je podoba Jezusa.

Njegov

vseobsegajoč pogled razodeva Božjo željo po tem, da bi se srečal s človekom in z njim

stopil v odnos. V Njegovih velikih očeh lahko prepoznamo usmiljen in čuteč pogled ali pa obsojajoči in strah vzbujajoči pogled; odvisno je od tega, kar je v našem srcu. Bog nas vedno išče in nas gre iskat tja, kjer smo, da bi nas privedel v občestvo z Njim. Poišče nas v kateri koli točki dvorane, ker na svetu ni nobene situacije, v kateri nas Božji usmiljeni pogled ne bi dosegel in se nas usmilil.

Jezus je oblečen v belo oblačilo in na svojem telesu ima že poveličane rane. Gre za vstajenjsko podobo Jezusa, ki nakaže, da se pomnožitev kruha iz Janezovega evangelija (6, 1-15) dopolni z Jezusovim darovanjem na križu in vstajenjem, kar obhajamo pri vsaki evharistiji. Pri tem ne gre le za Jezusovo delovanje, ampak gre za povezano delovanje vseh oseb Svete Trojice. Jezus je učlovečeni

Bog in razodeva Očeta, saj je sam rekel: »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn 14,9). Prav prosojnost barv na poslikavi nakazuje večplastnost oseb in samega dogodka. Pod skorjo vidnega se skriva pravi pomen oseb in dogajanja. Dinamičnost, veter, ujet v obleko, bela barva in harmonija barv nam dajejo slutiti delovanje Svetega Duha, ki je Božje življenje.

Na desni strani vidimo dečka, ki s stegnjenimi rokami daje Kristusu pet ječmenovih hlebov in dve ribi. To dejanje je človekov odgovor na Jezusovo preizkušanje učencev: »Kje naj kupimo kruha, da bodo tile jedli?« Filip preračuna in pravi: »Za dvesto denarijev kruha jim ne bi bilo dosti, da bi vsak dobil vsaj majhen kos;« Andrej pa: »Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« Prvi se sreča z oviro nezadostnosti, drugi nesorazmernosti. Oba se odzoveta znotraj logike starega človeka, za katero je značilno kupiti, prodati, imeti, posedovati, računati

na svoje moči in svojo popolnost. Tu ni prostora za Božje delovanje, ker je človek samozadosten tako v uspehu kot v neuspehu. V Božji logiki veljajo drugačni zakoni. Ko damo na razpolago to, kar imamo, tako, kot je – majhno, nezadostno, grešno, boleče, ranjeno, – se ta dar spremeni in Bog po njem nasiti nas same in druge; napolni nas z Božjim življenjem.

V Jezusovi roki vidimo že spremenjeni hlebček ob njegovi rani. Jezus kruh sprejme od dečka. Ne vzame ga, da bi se ga polastil, ampak sprejme, da bi ga razdelil. S tem materijo osvobodi končnosti, posedovanja in zla. Ta hlebček ni več navaden kos kruha, ki nasiti telo, ki mu je usojeno enkrat umreti, ampak postane dar, ki nasiti človekovo hrepenenje po odnosu, po občestvu. Kar pustimo, da gre skozi Kristusa, skupaj z Njim skozi rano, se vrne v človeške roke z drugačno kakovostjo in količino. Bog nam želi dati kruh, ki ne nasiti le telesa, ampak kruh, ki je odnos, občestvo,

želi nas pritegniti v življenje Svete Trojice. Človek po izvirnem grehu ni sposoben darovati, ker ga je strah, zato v tem dečku lahko vidimo najprej Kristusa samega, ki streže, služi, ki daje svoj dar Očetu.

Spremenjeni kruh nas vabi, da tudi mi delo svojih rok izročimo v Božje roke, da svoje življenje izročimo v Božje roke. Kar je izročeno Bogu, je iztrgano posedovanju in smrti, vstopi v večnost, postane Božje-človeško, sad Božjega in človeškega obenem. To se dogaja pri sv. maši: kar v bogoslužju darujemo na oltarju, preide v Kristusa in postane dar za vse. Kruh z vsem, kar položimo nanj, postane pravi kruh, Kristus, kruh, ki daje večno življenje in ga prejmemo nazaj pri obhajilu. Našega daru ne prejmemo le mi, ampak vsa Cerkev. Prav tako ne prejmemo le svojega daru, ampak smo deležni daru vseh kristjanov. Na poslikavi se to lepo vidi prav v košarah, kjer so spremenjeni hlebi, ki se delijo. Dve košari se spuščata proti dečku od zgoraj, od Očeta, po Svetem Duhu, ki je nakazan z belo barvo.

Na levi strani vidimo učenca, ki ima v rokah spremenjen kruh. Po tradiciji gre za Filipa.

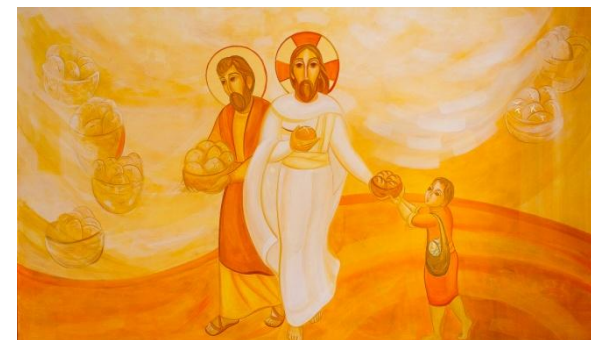
Zdi se, da izhaja iz Kristusa, kar kaže na to, da duhovništvo učencev izhaja iz edinega Kristusovega

duhovništva. Obenem sporoča, da vsaka karitativnost izhaja iz darovanja, liturgije; je razsežnost Božje ljubezni in ne našega herojskega napora. Končno lahko v tej osebi prepoznamo vsakega človeka, ki je rojen iz Kristusove rane, torej krščenega človeka, ki oznanja to, kar je prejel. Ne daje zgolj dela svojih rok, ampak to, kar je po delovanju Svetega Duha že spremenjeno v dar, ki hrani Božje življenje v nas in občestvo med nami.

Končno vsa poslikava govori o prehodu iz posedovanja v darovanje, iz smrti v življenje, iz suženjstva grehu v svobodo božjih otrok, iz osamljenosti v občestvo.

Elisa Galardi, Uršulinski zavod, Hiša kruha
uredila in oblikovala: s. Irena Mohorič
fotografija: Jože Čuk; Sv. Duh 2016

*Jaz sem prišel,
da bi imeli življenje
in ga imeli v izobilju.
(Jn 10, 10)*

Elisa Galardi, Pomnožitev kruha